

så skulle sørge for, at der hele tiden var dækning for udgifterne, og der skulle være ro på feltet, og det hele skulle være i orden.

Så vil jeg gerne spørge hr. Kristian Thulesen Dahl, om Dansk Folkeparti har skrottet sit gamle skatteudspil, det, der blev offentliggjort tidligere på året, og hvor beregningerne viste, at der ville være et hul i statskassen på 150 mia. kr., og hvor det betød, at folkepensionister ville få en skattelettelse på 6,5 pct., men – glæd jer, højtlønnede – til de højtlønnede var der skattelettelser på ikke mindre end 23,7 pct. Jeg vil gerne spørge, om dette hul i statskassen på 150 mia. kr. er et, som Dansk Folkeparti vil holde fast i, eller om man vil føre en helt anden politik, om man har skrottet sit gamle skatteforslag.

Det er jo netop sådan, at hvis Dansk Folkepartis skatteforslag blev gennemført, så ville det i sig selv være en større trussel mod dansk suverænitet end nogen som helst anden ting, der kunne tænkes at foregå herinde.

Fjerde næstformand (Margrete Auken):

Så er det fru Charlotte Antonsen for tredje gang.

(Kort bemærkning).

Charlotte Antonsen (V):

Jeg kan forstå på argumentationen fra Dansk Folkeparti, at det, man ønsker med sit nej, er en større økonomisk frihed til at lave huller i statskassen, gerne over 40 mia. kr. og måske endda på 150 mia. kr., som det lige blev nævnt af fru Elisabeth Arnold.

Men her vil jeg gerne spørge hr. Thulesen Dahl, om hr. Thulesen Dahl ikke er enig med den tidligere nationalbankdirektør, Erik Hoffmeyer, som jo netop påpeger, at der er langt større økonomisk frihed, hvis man er inden for ØMU'en, end hvis man er udenfor; at vi simpelt hen får et større finanspolitisk råderum, når vi er med, for så har vi ikke længere nogen grund til at bekymre os om det internationale kapitalmarked, og hvad det kan finde på at udsætte kronen for. Mener hr. Kristian Thulesen Dahl slet ikke, at den tankegang, som jo sådan er en almindelig økonomisk tankegang, er korrekt?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først til økonomiministeren: Altså økonomiministeren forholdt sig ikke direkte til spørgsmålet, nemlig om et land sådan efter forgodtbefindende kan overskride kriterierne, uden at de

andre lande siger o.k. til den plan, hvor man overskrider kriterierne.

Nej, det kan et land da ikke bare gøre. Sagen er jo, og det er jo hele ideen i det her, at man har styr på hinanden, og at man ikke kan gå ud over f.eks. 3 pct.-grænsen. Det er da klart, at man kan have et stigende offentligt forbrug i en situation, hvor man ikke er i nærheden af treprocentsgrænsen. Det kan et land have, men vil man overskride den, så skal man jo have de andre med på det. Det er jo sådan set hele ideen i det.

Og så er spørgsmålet: Synes vi, det er en god idé, at danske politikere kan risikere at skulle gå til et andet land og spørge om lov, hvis befolkningen har sammensat et folketingsflertal, der ønsker at bruge en mere ekspansiv finanspolitik og mener at have en situation, hvor det er fornuftigt, og dér kan få at vide, at det må de ikke? Ønsker vi den situation? Det er sådan et helt fundamentalt, demokratisk spørgsmål, synes jeg.

Så kan det godt være, at jeg i den konkrete situation ville synes, at det var yderst ufornuftigt at gøre det, men det er så det, jeg må argumentere for i den almindelige politiske debat. Det er sådan set dér, hvor meninger brydes og vi prøver at få opbakning til det synspunkt, vi nu hver især står for.

Og dér vil jeg også sige til fru Elisabeth Arnold, at det er rigtigt – jeg tror, det var i august måned 1997 – at der blev lavet et 3-4-siders skatteoplæg som udgangspunkt for det valg, der skulle komme i 1998. Det syntes en avis, et stort dagblad, så var interessant at præsentere som en nyhed, jeg tror, at det var 2½ år senere. Det var det altså ikke. Det var ikke noget, vi selv følte var et papir, der gjaldt noget som helst, men det blev præsenteret som en nyhed med beregninger osv. Og det er klart, at når vi fremlægger de enkelte forslag, vil vi også prøve at anvise finansiering på dem og sige, hvor vi vil finde pengene, for det synes jeg er fornuftigt at gøre. Så det er et klart svar til fru Elisabeth Arnold.

Så vil jeg sige til fru Charlotte Antonsen, som spørger, om jeg er enig i, at man har større økonomisk frihed indenfor end udenfor. Nej, det er jeg ikke, det burde være fremgået af hele min argumentation.

Så vi har altså den økonomiske side af det, men vi har så sandelig også den politiske – nu er tiden løbet – og det, der jo er min hovedindvending imod euroen, er den politiske integra-